

JOZUA DOUGLAS

DE VRESELIJKE TWEELING

en de woeste motorbende

Hoe het begon

Het was allemaal gigantisch mislukt. Kranak Borovski staarde vermoeid naar zijn computerscherm.

Het leek zo'n goed idee: Toverdrankjes.nl, een geheime webshop, speciaal voor tovenaars.

Totdat zijn assistent een paar foutjes had gemaakt. Het waren kleine foutjes. Piepkleine foutjes met grote gevolgen.

De tovenaar zuchtte diep en schudde zijn vermoeide hoofd.

Kranak was een klein mannetje met zware wenkbrauwen en dikke, vlezige lippen. Hij was, zoals altijd, keurig gekleed in een deftig grijs streepjespak met een roze stropdas.

Een paar typfoutjes...

Zijn assistent had alleen maar een paar typfoutjes gemaakt. En daardoor was zijn reclamemail bij de verkeerde mensen terechtgekomen.

Allerlei doodnormale mensen hadden de winkel gevonden en van alles besteld. En dat was natuurlijk niet de bedoeling!

Er was een jongen die zijn juf in een cavia had veranderd. Bij wijze van grap!

En dan had je nog die vreselijke tweeling.

Die hadden een drankje aan hun vader gegeven. En wat er toen allemaal was gebeurd...

Kranak zuchtte nogmaals diep.

Toverdrankjes waren gevaarlijk. Al na tien uur werden ze definitief. Daarna was er niets meer aan te doen. Werd je nooit meer je oude zelf.

En daarom waren toverdrankjes alleen voor tovenaars. Mensen die wisten wat ze deden.

Kranak legde zijn dikke worstenvingertjes op het toetsenbord. Voorlopig zou hij geen toverdrankjes meer verkopen.

Hij dacht even na en begon te typen:

Door een aantal ernstige ongelukken met toverdrankjes is deze webshop helaas tijdelijk gesloten.

Zo, dat was geregeld. Voorlopig was de ellende voorbij. Nu kon er niets meer misgaan.

Toch?

Kranak dacht aan de fabriek voor haargroei-middelen waar hij vorige week met die vreselijke tweeling was geweest.

Die kinderen hadden hun vader in een hond veranderd! Daarna stuurden ze Kranak een mailtje.

De tovenaar schudde zijn hoofd.

Een medewerker van de fabriek was op het idee gekomen om de hersens van die hond te gebruiken voor een nieuw middeltje. En toen moesten ze erheen om dat beest te bevrijden.

Maar in de fabriek had dat joch de tas met toverdrankjes laten vallen. Flesjes rolden over de vloer en schoten alle kanten uit.

Gelukkig hadden ze ze allemaal teruggevonden.

Toch?

Kranak twijfelde. Wat als er een flesje was achtergebleven... Hij had geen idee hoeveel flesjes er in zijn tas hadden gezeten. Een heleboel in elk geval.

De kleine tovenaar fronste zijn borstelige wenkbrauwen en likte langs zijn lippen.

‘Rottende trollenknobbels!’

Hij sloot zijn ogen.

Nee, hij moest er niet meer aan denken.

‘Alles is opgelost,’ mompelde hij. ‘Je hebt je best gedaan. Alles is goed nu.’

Hij zuchtte opnieuw. Misschien moest hij er even tussenuit. Een momentje nemen om tot rust te komen. Eén of twee weekjes naar zijn caravan op de Veluwe.

Ja, dat was een goed idee.

Hij zette zijn computer uit en stond kreunend op. Twee weken ontspannen op de camping zou hem goeddoen.

(Hoofdstuk 1)

De familie De Leeuw

Mevrouw De Leeuw kende meer ziektes dan de dokter. En ze was er doodsbang voor. Bij het zien van viezigheid raakte ze totaal in paniek. Want van

viezigheid kreeg je enge ziektes. En van enge ziektes ging je dood.

Ze was bang voor snot en slijm. Voor pus en pis. Voor bloed, zweet en braaksel. Voor neuskeutels, aarsmaden, korstjes en kontharen. Voor krentenbaarden. Voor stront, schurft en schimmel.

Voor tenenkaas. Voor speeksel en natte scheten. Voor wratten en puisten. Voor teken, vlooien en luizen.

Nu zijn de meeste mensen niet zo dol op deze dingen, maar mevrouw De Leeuw was een geval apart. Zij kon aan niets anders denken.

Overal zag ze virussen en bacteriën. Geniepige ziektes die zich op stiekeme plekjes verstoppen.

Ziektes waren overal.

Ziektes zaten op hondenneuzen, kattenvachten en vogelveertjes.

Op vliegenpootjes.

Op ongewassen kleding.

Op deurklinken, trapleuningen en lichtknopjes.

Mevrouw De Leeuw was als de dood voor al deze dingen.

Daarom droeg ze altijd handschoenen. Ook thuis. En zelfs in bed.

Ze opende deuren met haar ellebogen.

Hield haar adem in op het toilet.

Als ze fruit at, deed ze het eerst in de vaatwasser.

Ze at nooit hapjes op een verjaardag. Je wist nooit wie er voor je met zijn gore poten aan de borrelnootjes had gezeten.

Ze nam altijd haar eigen superschone koffiemok mee als ze ergens op bezoek ging.

Ze gaf nooit zoenen of knuffels en bleef ver uit de buurt van mannen met baarden.

En ze las nooit een bibliotheekboek.

Mevrouw De Leeuw was niet alleen bang voor vieze dingen. Ook de woorden die erbij hoorden maakten haar gek.

Ze kon helemaal in paniek raken als iemand 'kotsklont' of 'kledderkak' of 'poepertje' zei.

Op zich was dat best sneu. Ze kon er niets aan doen. En daarom zouden we er niet om moeten lachen. Eigenlijk zouden we geen grapjes over haar mogen maken.

Maar mevrouw De Leeuw was in al haar treurigheid ook nog eens een vreselijk mens. Want het smerigste van alles vond ze kinderen.

‘Er zitten meer bacteriën op een kind dan op een wc-bril!’ riep ze vaak.

Mevrouw De Leeuw haatte kinderen. Vooral die van haarzelf. Ze vond ze bloedirritant, stronteigenwijs en spuuglelijk (al zou ze die woorden zelf natuurlijk nooit gebruiken).

Mevrouw De Leeuw had twee kinderen: Max en Lot. Een tweeling.

Een vreselijke tweeling.

Nou ja, vreselijk... hun moeder vond hen vreselijk. Ze vond hen eigenwijs, koppig, dwars, lomp en lastig.

De tweeling zelf dacht daar uiteraard heel anders over.

Lot was de oudste van de twee. En al was ze maar vijf minuten ouder dan haar broertje, ze gedroeg zich als de grote zus.

Ze riep vaak dingen als:

‘Pas op!’

‘Nee, niet doen.’

‘Max, doe dat nou niet.’

‘Nee, dat kan niet.’

‘Nee, dat kan écht niet!’

‘Denk nou eerst eens even na!’

‘Eerst denken dan doen.’

En dan zei Max: ‘Hoezo? Denken kan altijd nog.’

En dan zei Lot: ‘Wat ben jij eigenwijs!’

En dan zei Max: ‘Klopt, ik ben eigenlijk heel wijs.’

Uiteindelijk deed Lot altijd met haar broertje mee.
Want hoe moest ze hem anders in de gaten houden?

Max wist precies wat hij wilde. En dat was maar één ding: beroemd worden.

Hij wilde op tv en in de krant. Hij wilde herkend worden op straat. Hij wilde likes, volgers, views en veel applaus.

Max wist nog niet waarmee hij beroemd wilde worden. En dat maakte ook niet zoveel uit. Je kon overal beroemd mee worden.

Hij wilde een groot artiest worden. Een kunstenaar. Of een showmaster.

Misschien werd hij wespentemmer.

Of dirigent van een okselschetenorkest.

Buikspreker was ook een optie.

Of kongspreker, nog beter.

Goochelaar, gedachtelezer, tovenaar, zweefmeester.

Maar het liefst werd hij een beroemde prankuitvinder, fopkunstenaar, moppenmaestro.

Max was dol op pranks. Hij vond het heerlijk om zijn moeder te grazen te nemen en haalde graag grappen met haar uit.

Een paar voorbeelden:

1. De muizenkeutelmop

Op een dag had Max een handjevol ongekookte rijst zwartgeverfd. Het resultaat was verbluffend. De witte rijstkorrels waren in een oogwenk veranderd in zwarte muizenkeutels.

Max legde er een paar in de keukenkastjes en op het aanrecht. Toen zijn moeder ze vond werd ze compleet hysterisch. Ze liet haar schoonmaakster de keuken drie keer achter elkaar helemaal schoonmaken. En daarna deed ze het zelf ook nog een keer.

En toen strooide Max een paar rijstkeutels op zijn moeders nachtkastje, op haar kussen en tussen haar lakens. Mevrouw De Leeuw gilte het uit toen ze ze vond en deed het van schrik in haar broek.

2. De mayonaiseprank

Op een mooie zomerdag, toen de hele familie in de tuin rond het zwembad zat, had Max stiekem een kloddertje mayonaise op zijn gezicht gedaan.

‘Gatver,’ riep hij uit. ‘Er heeft een vogel op mijn gezicht gekledderd.’

Mevrouw De Leeuw begon te beven en slaakte een ijzige kreet.

En Max... die veegde de smurrie van zijn wangen, rook er even aan en likte de derrie toen doodleuk op.

3. De bloeddouche

Max had een doosje bloedcapsules in de feestwinkel gekocht. Die pilletjes steek je normaal gesproken in je mond. De capsule smelt, een rode kleurstof komt vrij en kleurt je speeksel bloedrood. Leuk voor Halloween. Of een gruwelijk griezelige grap.

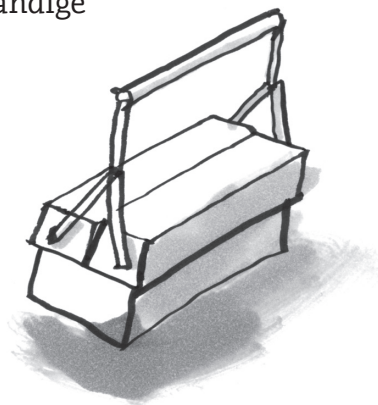
Maar Max, het grappengenie, had een beter idee. Hij had bedacht dat je de capsules ook in de slang van de douche kon stoppen. Het resultaat: een huiveringwekkende bloeddouche.

Mevrouw De Leeuw had gebruld. En Max mocht twee weken niet meer van zijn kamer.

Max was altijd bezig met grappen. Hij had een speciaal fopkistje gemaakt waarin hij zijn spulletjes bewaarde. Een gereedsgrapskistje, noemde hij het.

Het bevatte een heleboel handige spulletjes:

1. Scheetspray
2. Scheetkussens in verschillende maten
3. Allerlei nepinsecten
4. Knalduivels
5. Nepvuurwerk
6. Verdwijnende inkt
7. Fopsnoep
8. Stinkzeep
9. Nies- en jeukpoeder
10. En bloedcapsules

Maar ook handige materialen, zoals:

1. Plakband
2. Plasticfolie
3. Viskraad
4. Superlijm
5. Ballonnen
6. Een schaar
7. Naald en draad
8. Confetti
9. Menthos
10. En een bolletje touw

Max had het altijd bij zich. Want je kon nooit weten wanneer het van pas kwam. 'Een grap kan je leven redden,' zei hij vaak.

De vader van Max en Lot, meneer De Leeuw, had een fabriek voor haargroei-middelen. Hij verkocht het in groene flesjes.

Het werkte voor geen meter.

Het werkte zelfs voor geen millimeter.

Maar mannen werden nu eenmaal niet graag kaal. In hun wanhoop probeerden ze van alles om hun geliefde haardos terug te krijgen.

Daardoor verkochten de drankjes van meneer De Leeuw toch goed. Hij was er schatrijk mee geworden.

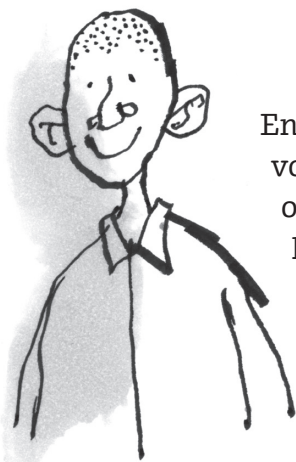
Meneer De Leeuw was een stuk aardiger voor zijn kinderen dan zijn vrouw. Maar hij was helaas bijna altijd aan het werk. Hij maakte lange dagen op de fabriek en ging regelmatig op zakenreis.

De tweeling vond dat vreselijk. Hun moeder verpestte alles als hij weg was.

Hun vader had een nanny voor hen geregeld:

Alice. Zij kon de tweeling meenemen naar de dierentuin, het pretpark of het zwemparadijs.

Maar mevrouw De Leeuw had haar al snel ingepikt. Alice werd haar persoonlijke schoonmaakster.

En dus had meneer De Leeuw vorige week maar een nieuwe oppas aangenomen: Silas. Silas kon de kinderen vermaken als hij weg was. Maar toen meneer De Leeuw een paar dagen later naar Japan vertrok, had zijn vrouw ook Silas ingepikt en

aan het werk gezet als schoonmaker.

De tweeling vond het verschrikkelijk zonder hun vader. De weken zonder hem waren bijzonder saai. Maar op de laatste zaterdag van de zomervakantie gebeurde er toch nog iets heel merkwaardigs.

www.uitgeverijdefontein.nl
www.jozuadouglas.com

© 2024 Jozua Douglas
Voor deze uitgave:
© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving en illustraties: © Geert Gratama

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7316 5
ISBN e-book 978 90 261 7333 2
ISBN audioboek 978 90 261 7393 6
NUR 282